

Som alla andra ser jag kläderna jag nyss dragit av mig och lagt över stolsryggen förvandlas till ett monster. Böckerna i bokhyllan, de med vita ryggar, glor på mig genom mörkret. Ett öga i taget kan vila och så kan jag hålla koll på allt runt omkring. Sen blev det spindlar. Helatidennågotingsomkan väcka mig. Någoting som är så skrämmande att jag omöjligt kan sova en hel natt. Catrine da Costa eller arkitekten. En halvöppen dörr till toaletten. Obducenten, ett skärp. Jag vaknar med armarna över huvudet, kastar dom nedåt. Aldrig vara ensam.

Slutet på augusti, alkoholisk. Jag hade nya jeans som var så stora att grenen sprack när jag hoppade över diket. Kanske den sista sommarkvällen, en tillfällig marknad med varma chips och tivoli. Fylla i en skogsdunge. Jag hittade henne där på fältet. Vi var väldigt lika. Hon var kortklippt, hennes gång var killarpåskateboard. Mittspelade elgitar. Håret kletade, hon såg ut att gråta. Mascara på kinderna. Någoting med ansiktet, på ansiktet. Jag rörde vid henne. En konsistens jag aldrig känt förut. Det gick långsamt att förstå vad som hade hänt, att det hade hänt. Men när jag förstod så sa jag ingenting. Ingen sa någoting. Och om du varit jag och jag varit du så hade vi inte heller sagt någoting. Vi cyklade hem sen. Aldrig har någon pratat om det.

Ibland svarar jag när du ropar och frågar var jag kommer ifrån. Jag svarar olika. Jag svarar aldrig Sverige. Testar vilket land som är bäst. Je suis finlandaise. Je viens de la Norvège. Finland är bäst. Då vänder du dig bara om. Jag funderar på att färga håret.

Om jag springer. Reagerar du som ett vildsvin då? Jaktinstinkt eller flockbeteende kan få dig att springa efter. Det står i tidningen att jag ska stå kvar och vifta på armarna, sjunga en bra låt.

"Den kvinnliga flånörens blick på världen är sammanvävd med självkritik och flyktberedskap." (Lyra Ekström Lindbäck om Cora Sandel i DN)

Det skrivs en artikel om filmen på www.alltomstockholm.se. Män kommenterar att jag borde gå i terapi. Jag tänker att jag borde det.

Så fort jag ser upp från asfalten så finns du där. Jag hittar inte här och kan inte se om jag är på rätt väg. Jag ser ingenting. Jag ser ut som en kåt en, ropar du. Jag bekräftar dig genom att se på världen. Ständigt övervakad av ögon jag inte känner. Du går ifatt mig och viskar i mitt örat. Pappa måste bada om vi ska bada. Annars vill vi nog dig något. Vi vill säkert ligga.

I det andra samhället har man sett en man utanför fönstren. Han tittar på oss. Det har hänt här också.

Det är mörkt nu, sommarnatt. Jag och min tvillingsyster är 14 år och ensamma på Hultsfred. Vi känner på friheten. En man säljer läsk och kanske langos eller korv. Han står i en kiosk och två killar kommer fram. Kissar demonstrativt på den. Han går ut. De slår honom i huvudet, de sparkar honom när han ligger. Vi har frusit fast. Till och med tungan i munnen har fastnat.

Ni har blivit avkastade från era cyklar. Jag har köpt tårgas till alla. Jag har också en burk i handen. Vägen hem går förbi ett sjukhus. Sen kan jag ta den korta vägen utan lampor, en stig längs en mur. Eller den långa med parkeringen. Kantad av buskar. Trygg vid sjukhuset. De människor som är där har annat än mig att tänka på, tänker jag. Du står vid akutintaget. Röker. Ser mig. Jag ser dig. Jag tittar snabbt bort igen och går snabbare. Det är säkert 50 meter emellan oss. När jag kommer i jämnhöjd med dig ser jag i ögonvrån att du sätter fart. Ner för rampen, ut mot gatan. Jag börjar springa. Du börjar springa.

Jag har inget SL-kort. Men jag gillar att gå. Det är majnatt. Det är måndag. Klockan är två, hela himlen är blå. Jag stannar till vid Slussen. Uppfylld av kärlek till Stockholm. Tvångspratar i telefon genom Gamla stan, man är rädd där. Läger på när jag kommit till andra sidan. Fiskare. Du kommer fram. Vart ska jag? Du ska följa med. Jag knuffas och springer. Igen och igen.

Jag har upptäckt att jag måste planera min väg. Var timme ändras förutsättningarna. Det blir långa omvägar. Jag kan inte gå hem i natt, sover på din heltäckningsmatta. Vi är så många som måste vända oss om på vägen. Ibland får jag springa, ibland går jag helt enkelt inte ut. Jag tycker att det verkar orimligt, men jag vågar inget annat än att följa de regler jag har satt upp. Tiderna, korsningarna, stationerna, stadsdelarna. Sveavägen, Odengatan, Götgatan, Drottninggatan - ni är mina vänner. Jag vill göra någoting om det här, men det verkar så sjukt. Jag skäms, det kanske bara är jag? NOLLI STHLM, jag underdriver, censurerar för att inte verka galen.

Att inte bli en kärlek. Jag förstod det kanske redan från början. Inte förstod, snarare kände jag det på mig. Jag ville inte vara henne som du sjöng för, nedanför balkongen på mexitegelvillan. Med din pappas gitarr. Jag ville ha någoting bättre än det. Att inte vara utbytbar, att få vara med.

De nätter som jag ska sova själv i huset sover jag inte alls. Jag vet det redan innan och planerar mitt arbete efter det. Man kan se in från alla håll. Och jag kan inte täcka för - eftersom jag då inte skulle se ut. Jag sätter inte på radion även som jag skulle vilja. För mina öron måste lyssna efter annat. En natt arbetade jag med kollage vid köksbordet. Försökte få ryggen att se ut som en mans. Lyssnade på So Long, Marianne på repeat. Jag förstår inte hur jag vågade.

Jag har märkt att ni sover för tungt. Jag kan ta mig vart som helst i huset utan att ni vaknar. Till och med gå ut. Nu har ansvaret fallit på mig. Jag är Macaulay Culkin. Ofta blir det hela nätterna. Jag sitter på vakt. Jag går fram och tillbaka för att inte somna, försöker se ut som flera stycken. Planerar för olika scenarion. Sen ändrar jag taktik. Jag sover med ett baseball-trå i sängen. Eller en kniv, eller en sax.

Jag har känt på friheten. Men det fanns alltid någon annan där.

Det gamla tullhuset, kallas Rotundan. Kalmar. Mitt i sommar. Jag ger mig själv uppdrag. Tar plats. Dygnteckningen, 24 timmar. Att vara i det offentliga rummet, testa om jag kan. Att vara på uppdrag. Du trycker dig mot rutan. Provocerad. Hallå, är det där en kille eller tjej eller?! Jävlaflata! Frustrar utanför. Måste in. Du kan inte få nog, klättrar upp på taket. Får hjälp av dina vänner. Försöker att hoppa sönder det. Måste in. Jag låtsas att fönsterglasat är så tjockt att jag inte kan höra er skrika.

"Hot om våld är en företeelse som kvinnor måste ägna uppmärksamhet åt i sitt dagliga liv, oberoende av om de lever tillsammans med våldsamma män eller ej. Detta hot dikterar om de skall vänta ensamma vid en busshållplats sent på kvällen, om de skall jogga ensamma i en park, om de skall våga fråga en främmande man om vägen, om de ensamma skall gå hem till en manlig bekant på en kopp kaffe..." (Mona Eliasson, Mäns våld mot kvinnor)

"Offentligt rum är ett begrepp i samhällsplanering för utrymmen i bebyggelse inomhus eller utomhus dit allmänheten har enkelt tillträde. Dit räknas framför allt gator, torg och parker." (Wikipedia)

Tillsammans kunde vi göra så mycket. Konsekvenslöst. När grannarna polisanmälde fyra killar låg jag på plus. Men jag skämdes alltid när det hände. För att jag egentligen var tjej.

Din mamma kallar mig för henom. Jag skäms, för det blir så tydligt nu. Bra så länge ni inte uttalar det. Pojkflicka. En mamma låter inte sin dotter leka med mig längre. Dåligt inflytande. Jag är nöjd.

Tio år. De ville hjälpa mig att förstå mer, antar jag. Av vad som pågick. Att jag skulle acceptera och lägga mig platt. De gav mig en bok istället för att prata med mig. Skammen lades på skammen. I Mensboken stod att tjejer som tränade lagidrott fick mens tidigare än de som tränade individuellt idrott. Började tävla i medeldistanslöpning igen, full fokus. Återtog min frihet.

Det är tidig morgon i Örebro. Jag ska till Norrköping för ett politiskt möte. Taget står inne. Jag ser hur du ser mig och jag vet att du inte är en vän. Jag har överdrivet mycket packning för att ha varit på en spelning och sedan sovit på ett golv. Jag är ensam i vagnen. Det är skönt, för jag behöver verkligen sova. Så kommer du. Så kommer konduktören. Jag ser henne i ögonen. Jag försöker visa för henne att jag vill att hon ska komma tillbaka till den här vagnen snart igen. Jag tror att hon förstår. Du kommer närmare. Du vill prata med mig. Du vill sitta bredvid mig. Du vill att jag ska föda dina barn. Du vill att vi ska kramas. Jag står till dig och tänker att jag kanske har missuppfattat allt och överreagerar. Skäms igen. Igen. Igen. Du vill vara nära, jag känner din kuk genom jeansstyget, hur den trycker mot mig. Konduktören kommer inte tillbaka. När jag inte längre vet vad jag kan göra mer, förutom att trycka dig ifrån mig så är vi i Kumla. Och du går av.

Du är boxare från Thailand. Galna ögon. Smockan hänger i luften. Jag väntar, men ingenting händer. Jag väntar och vill att det ska hända. Om allt inte bara var hot så skulle jag kunna bli av med dig. Jag tänker att jag kan offra mina framtänder.

Vi bor ihop, i var sitt rum och hatar varandra. Innan jag träffade dig hade jag inte tänkt på det gemensamma rum vi människor har. Det som vi sägs äga tillsammans. När jag går med dig genom den lappländska skogen ser jag att det är du som äger den. Du sparkar sönder grenar. Jag går försiktigt förbi. Jag har aldrig ens tänkt på att den skulle kunna vara min lika mycket.

En dekor: En liten buske. En sten. En lite större, spretigare buske. Det här är en park. Lika mycket min som din, har jag hört. Men här finns inga kvinnor. Inte i tunnelbanan heller. Inte på gatan. Platsen har alltid varit och är din. Offentliga rummet en idé, en bild.

"De fyller hela stranden. De dyker ner i vattnet i ett svep, utan att blöta nacken, magen, vrister-na. De är motståndskraftiga. De intar havet. Med sina skratt. Med sina gester. Med sina många och sammanträngda kroppar. De är våldsamma. De är livet. Jag råttar till baddräkten, i blå frotté. Jag går med benen brett isär. Jag är fascinerad. Amine älskar mig som pojke." (Nina Bouraoui, Pojkflickan)

Så länge det var möjligt kämpade jag emot. Kämpade mot mig själv. Att inte äta tycktes bara hjälpa mot bröst och mens. Håret växte ändå. Jag ryckte bort det för hand. Bad till gud att få behålla er vänskap. Men ju äldre vi blev, ju tydligare var det. Att jag var en tjej och ni var killar.

Du började knarka. Du blev nazist. Du blev mördare. Nästan hela vägen dit ville jag hellre vara er vän än er ovän. Kuratorn förstod inte det som fladdrade i mig. Jag borde se på Love Boat, baka kladdkakor. Jag ville att någoting skulle hända, bara därför ville jag vara med er.

En omvänd strategi som bara fungerar så länge vi är sams. För att jag är det lättaste offret. Alla blickar på mig. Du har en pundares blick. Man kan se din aggressivitet och jag väljer dig. Så länge jag är på din sida. Så länge som det är du och jag så kan jag sova på natten. Ingen skulle våga röra mig, förutom du.

Hur har jag kunnat hamna här? Du bor på övervåningen. Jag bor i ditt ombyggda garage på undervåningen. Det är träpanel överallt. Det är väldigt kallt. Du har svårt för att gå i trappan, det tycker jag är bra. Man hör dig. Du vill att jag ska plocka dina ögonbryn vid köksbordet med alla porttidingarna. Du vill att jag ska duscha i din dusch. Jag är rädd för dig och dina fulla vänner som kommer på nätterna för att dricka upp ditt socialbidrag. Min dörr går inte att låsa, jag väntar mig så fort. Innan jag somnar lutar jag den stora resväskan mot dörren, skjuter fram bordet. Jag somnar under två filter med en morakniv i var hand.

Jag hatar er. Jag hatar er. Jag hatar er så ordlöst obeskrivligt mycket. Jag har sett Elin Magnussons "Hatet". Hennes röst ekar i mig på väg hem från baletträningen. Hur ni går runt och bara äger. Jag flyttar alltid på mig när ni skövlar fram på trottoaren. Tar plats, äger plats. Jag möter inte era ögon. Självbelätta, okreativt klädda. Det är som en uniform, dålig passform i jeansröven. Ni har det så lätt.